

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af bestemmelserne om børnetandpleje.

Fremsat den 29. marts 1977 af *Bertel Haarder (V)*, *Nathalie Lind (V)*,
Svend Erik Hovmand (V) og *Henrik Toft (V)*.

Folketinget opfordrer regeringen til:

1. At fremsætte forslag til lov om ændring af lov om børnetandpleje, jfr. lovbekendtgørelse 461 af 2. september 1974, som ændret ved lov nr. 331 af 10. juni 1976, således at familierne får valgfrihed med hensyn til, om den vederlagsfrie, forebyggende og behandlende børnetandpleje skal foregå hos privat praktiserende tandlæger eller på offentlige børnetandklinikker, hvor sådanne forefindes.

2. At lade betalingen for den private børnetandpleje i kommuner med børnetandkli-

nikker følge de regler, der gælder for kommuner, som i henhold til lov nr. 331 af 10. juni 1976 ikke har etableret nogen børnetandklinik.

3. Som vilkår for godkendelse af overenskomster, jfr. § 26, stk. 2, i lov om offentlig sygesikring, jfr. lovbekendtgørelse nr. 94 af 9. marts 1976, at stille, at udgiften pr. ydelse, alt iberegnet, bliver omtrent den samme, hvad enten man benytter børnetandklinikken eller sin privatpraktiserende tandlæge.

Bemærkninger til forslaget.

Det forekommer urimeligt, at man skal betale hele udgiften til børnetandplejen, hvis man benytter familiens egen tandlæge, medens behandlingen på børnetandklinikkerne er gratis, skønt den ikke er billigere ud fra et ressourcemæssigt synspunkt. Der er ikke saglige grunde for på denne måde at give klinikkerne monopol på at give den vederlagsfrie, forebyggende og behandlende børnetandpleje. Forslaget tilsigter at give familien mulighed for at vælge netop den løsning, der passer bedst for de enkelte børn. Det vil sikre, at børnetandplejen udvikler sig efter de stedlige ønsker og vilkår. Valgfriheden vil skærpe både børnetandklinikernes og de privat praktiserende tandlægers interesse i at give klienterne den bedst mulige tandpleje i nær kontakt med både børnene og deres forældre.

I en tid, hvor det offentlige overtager flere og flere forældreopgaver, bør det i det mindste være så-

dan, at de forældre, der ønsker det, kan få lov til at vælge, hvilken tandlæge der skal foretage den vederlagsfrie børnetandpleje. Måske har familien en tandlæge, der bor meget nærmere end børnetandklinikken, og som børnene i forvejen kender.

Hvis så mange forældre som muligt selv fulgte børnene til tandlægen, så ville de alt for mange forstyrrelser i skolernes undervisning også kunne reduceres.

Forslaget er ikke udgiftkrævende, idet kommunerne selvfølgelig regulerer børnetandklinikernes ressourceforbrug efter den mængde arbejde, der udføres. Tværtimod kan visse nyinvesteringer måske spares. Endelig har ministeren, der skal godkende overenskomsterne, selv mulighed for at sikre, at de privat praktiserende tandlægers børnetandpleje ikke bliver dyrere end børnetandklinikernes.